

NIỆM VÀ TUỆ ĐÊM GIAO THỪA 2026

Kalama tri ân dh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

Chúng tôi có được tin buồn vào ngày cuối năm là một người quen mắc trọng bệnh, bệnh K, rồi họ muốn gặp. Trong khi giữa lúc xuân về, ai cũng vui, có người muốn đi, người sắp đi. Có một chuyện thế này, tôi biết tôi nói cái này thì bà con nghĩ rằng tôi trấn an bà con, nhưng mà đó là một sự thật.

Đó là cái cuộc đời này nó muôn thưở không có trắng, không có đen, mà nó vốn là không có màu. Tôi biết tôi nói cái này nghe rất là kỳ, cuộc đời vốn không có màu, có nghĩa là có một số người thì họ thấy cuộc đời này nó màu hồng. Nhưng có một số người họ thấy cuộc đời này nó là màu đen, mà cũng là nó thôi, do cách nghĩ của mình. Các vị biết rằng trên thế giới này cho đến hôm nay nè, nó cũng có một vài quốc gia cho phép người ta được ra đi, tức là chết, được phép chết trong cái hình thức tự tử.

Tự tử có nghĩa là người ta chích thuốc cho mình chết. Mà trước hết mình phải viết giấy cam kết là mình đã cố ý mình chọn một cái chết trong tự nguyện, trong cái giây phút tỉnh táo, mình sẵn, không bị ai cưỡng bức, phải không? thì cái chết tự tử, thì tôi cũng đọc trong sách báo thôi, tức là một cái chết rất là nhẹ nhàng, tức là họ cũng chích lần lượt cho mình vài mũi, thí dụ như họ làm cho mình dần cơ, dần cơ toàn bộ, buông hết, rồi họ kích tim, kích phổi cho nó buông hết, nó không làm việc nữa. Thì theo tôi biết đó thì nó cũng gần giống như là 3 cái mũi thuốc của tử tù vậy đó. Gần giống như vậy, và dĩ nhiên là ở đây nó có những mũi thuốc nó chống co giật. Mà rõ ràng là họ không muốn sống nữa. Và cuộc đời này đối với họ lúc bấy giờ nó là một cái gì đó mà cần phải bỏ lại để mà đi. Trong khi đó thì có những cái người ngay đêm nay, ngay bây giờ ở trong bệnh viện, họ đang dành giật cái hơi thở, dành giật sự sống qua từng cái giọt nước truyền dịch. Và gia đình, bác sĩ không ngừng theo dõi trong căng thẳng cái màn hình của điện tâm đồ, điện não đồ, chỉ cần thấy nó tí tí mà nó làm đường thẳng băng là xong, và một câu nói của bác sĩ là xin lỗi, chúng tôi đã tận sức, thí dụ như vậy, chỉ vậy thôi.

Tôi muốn nói cái gì? Tôi muốn nói rằng là thế giới này là có kẻ muốn sống, muốn ở lại, có kẻ thì muốn ra đi, và từ đó, đám cưới, đám ma đối với nhân loại chúng ta nói chung nó cũng có hai cái ý nghĩa tương phản nhau. Có người họ thấy cái đám ma nó rất là dễ sợ. Nhưng có người thì chính họ tìm đến cái chết, có nghĩa là tự họ tìm đến cái đám ma. Và có những người thì họ coi cái đám cưới là màu hồng. Nhưng mà tôi biết rằng có những người họ rất là sợ đám cưới. Bằng chứng là có người hỏi... có thằng bé nó hỏi bố vậy chứ tại sao mà đám cưới là ngày vui mà người ta lại đi coi ngày tốt làm chi? ông nói bởi vì cưới xong thì nó hết còn ngày tốt rồi. Và ngày cưới là ngày tốt sau cùng của một đời người, thì mình thấy cái đó đúng, bởi vì phải nói rằng đối với chúng tôi, đó là các vị biết chúng tôi là tu sĩ, chúng tôi không có gia đình, nhưng mà nói thiệt là trước ngày chúng tôi bay về Việt nam, chúng tôi có nghe nói một vài phật tử ở Thụy Sĩ, ở Mỹ và ở Việt Nam, đính hôn, kết hôn và ly dị, một cách rất là tình cờ, tôi nghe được ba bốn tin vậy đó. Tôi thấy hơi buồn cười là cái cặp này nó đang hí hửng, hào hứng, sửa soạn kết hôn. Còn cặp kia thì nó đang hí hửng, hào hứng bởi vì nó ly dị. Và người ta nói rằng trong đời người đàn ông có hai cái nợ hôn mà không quên được là nợ hôn đầu đời của tình yêu và nợ hôn cuối cùng của mẹ. Và trong đời người đàn ông có hai ngày cũng không quên được đó là ngày lấy vợ và ngày ly dị, mà tôi tuyệt đối đồng ý. Bởi vì mình thấy cuộc đời trước sau vẫn vậy thôi. Hoặc là người ta nói rằng đàn ông cái trọng lượng nó thay đổi trước và sau đám cưới. Trước đám cưới thì xuống mở tủ lạnh không thấy gì thì leo lên giường ngủ. Lấy vợ xong, lên giường thấy ngán quá nhảy xuống mở tủ lạnh. Thì thế là từ đó cái trọng lượng của đàn ông trước và sau đám cưới nó có thay đổi rất là nhiều.

Tôi kể bà con nghe chuyện đó không phải để bà con xem đó là chuyện cười, mà để bà con nhận ra một sự thật là thế giới này vốn dĩ nó không có cái gì là tuyệt đối đen hay là tuyệt đối trắng, tuyệt đối hồng, tuyệt đối xanh mà nó hoàn toàn nó tùy thuộc vào cái vị thế tư duy của mỗi người. Cũng cái con người đó mà cách đây mấy chục năm mà mình mất ngủ vì mình mới quen, và cũng con người đó mấy chục năm sau mình mất ngủ vì họ một mực không chịu ly dị, đúng không? ở đây có ai biết cái cảm giác đó không? nó ngán dữ lắm, bởi vì một món đồ mà mình ón mình có cách giải quyết chứ còn cái con người mà nó đã ón rồi thì chỉ có nước nhảy lầu thôi.

Thì đêm nay tôi nói cái gì? Tôi nói từ cái đám ma, đám cưới, ly dị, tình yêu, hẹn hò, tất cả màu gì thì tùy hoàn cảnh thôi, ở ngoài không có biết. Và đêm nay là đêm giao thừa, tôi muốn mượn cái chữ “giao” giao thừa để tôi gửi đến bà con một cái đề tài suy tư.

Giao thừa là gì? Giao thừa là cái thời điểm kết nối của năm cũ và năm mới gọi là “giao”, giao kết, giao liên, giao tiếp. Thì giao thừa nó là một cái thời điểm mà kết nối giữa năm cũ và năm mới.

Và theo tinh thần của nhà Phật thì không phải đợi đến cái đêm 30, kết thúc vào lúc 12:00 giờ và bắt đầu cái ngày mùng 1 Tết của năm sau mới gọi là giao thừa. Mà theo trong Kinh thì toàn bộ đời sống của chúng ta vốn dĩ là nó liên tục giao thừa. Có nghĩa là:

- Từ cái vui chuyển qua buồn nó là một lần giao thừa.
- Từ cái tâm bất thiện nó qua cái tâm thiện là một lần giao thừa.
- Từ cái thích mà nó chuyển qua cái ghét là một lần giao thừa.

Thì thử hỏi một ngày như vậy mình có bao nhiêu cái giao thừa, đó là một. Cái thứ hai, trong Kinh nói không phải đợi đến cái lúc mà tắt thở xuôi tay, cứng đờ mới gọi là chết, mà trong khi đó cái đời sống của mình nó được diễn ra trên vô số cái chết tiếp nối nhau liên tục qua từng phút đồng hồ. Có nghĩa là từ cái trạng thái dễ chịu mà nó chuyển qua cái khó chịu, từ cái giây phút dễ thương mà nó chuyển qua cái khó thương, từ cái giây phút mà làm mất mẻ mà chuyển qua nóng nực. Mà từ nóng nực mà nó chuyển qua cái mát mẻ thì toàn bộ tâm sinh lý của chúng ta đã đổi khác. Bởi vì mình không có học đạo nên mình không có hiểu cái đó.

Tôi nói không biết là bao nhiêu lần, không biết là bao nhiêu ngàn lần, khi mình không biết đạo là mình nghĩ đời sống trăm năm của mình nó là cái dòng chảy liên tục, tiếng Mỹ gọi là một cái line, line là một cái đường thẳng.

Nhưng biết đạo ba mớ mình thấy rằng cái đời sống của mình nó chỉ là những cái mùa mưa nắng, những bữa ăn, đây, những bữa ăn. Những mùa mưa nắng, những ngày và đêm, những cuốn lịch được gắn lên rồi tháo xuống. Lúc bấy giờ đời sống mình không phải là những đường thẳng nữa mà nó là từng đốm, đốm thiện, đốm ác, đốm buồn, đốm vui, đốm khó chịu, đốm dễ chịu. Thì người Mỹ họ gọi cái đốm đó là spot. Cái kia là line, bây giờ chuyển qua spot.

Nhưng mà nếu mà một cái người mà tu tập Niệm Xứ thì sẽ thấy rằng thế giới này còn thảm hơn cái spot, nó không phải là spot mà nó là từng chấm, tiếng Mỹ gọi là dot. Hiểu không? từ line nó chuyển qua spot và cuối cùng là từng dot tức là từng chấm, chấm như vậy.

Tôi nói cái này nhiều lần lắm, có nghĩa là các vị để ý một bức tranh hay là một tấm ảnh chụp, nếu mà mình phóng to nó ra 1000 lần, 2000 lần thì cái hình ảnh đó nó không còn nữa mà nó chỉ còn là những cái chấm màu thôi có đúng vậy không? chỉ là những cái chấm màu thôi, chưa hết, còn nữa, một cái bữa ăn mà gọi là ăn ngon thì cái bữa ăn ngon của người này thì nó chưa chắc là bữa ăn ngon của người kia, có đúng vậy không? và cái gọi là ngon đó nó chỉ có khoảng mấy cm trên lưỡi mình thôi, có đúng không? nuốt một cái ực vô rồi thì tàu hũ hay là cá thịt nó giống nhau, mà chỉ vì có đoạn khoảng tắc đó mà chúng ta làm đủ cách hết. Cái món nào phải giòn, cái món nào phải thơm, món nào phải bùi, phải béo, phải ngọt, phải đắng, phải chua, phải cay. Nhưng mà nó làm có khúc đó thôi.

Tôi nói không biết là bao nhiêu lần, nếu mà chúng ta không ăn bằng cái miệng, cái miệng thì nó sát cái bên cái mũi, mình ăn mình có nghe mùi, rồi mình nhai rộp rộp mình nghe bằng lỗ tai, ăn đó là có lỗ tai, lỗ mũi nè, lưỡi nè nó cùng làm việc một lúc. Chứ nếu mà mình không ăn bằng cái miệng mà mình ăn bằng một cái lỗ nào đó mà nó nằm trên cái đầu gối của mình nè, mà trong cái lỗ đó nó không có lưỡi, cũng không có mũi, cũng không có lỗ tai kề bên, nó chỉ là cái lỗ thôi. Rồi mỗi ngày mình cứ lấy thức ăn mình nhét vô trong đó để mình sống. Thì lúc bấy giờ ăn nó không còn là một sự hưởng thụ nữa phải không? mà nó là một sự cực hình, phải không?

Lần này tôi về Saigon, tôi có đem về 2 thùng sữa cho một người quen, không phải là người quen thông thường mà đây là một cộng sự viên của Kalama, suốt nhiều tháng nay cụ không có ăn được, ăn cái gì vào cũng mưa, chỉ có sữa là nuốt được, cho nên cụ bây giờ cho cụ ăn thịt rồng cụ vẫn mưa. Cụ chỉ uống sữa được thôi. Cho nên người ta nói trẻ con với người già nó giống nhau ở chỗ là người trẻ con không có đi tè ở trong quần được gọi là ngoan, mà người già không có tè trong quần được gọi là giỏi, đúng không? trẻ con là bỏ ăn chỉ uống sữa thôi, trẻ con không ăn được chỉ uống sữa. Còn người già bỏ ăn và cũng chỉ uống sữa thôi. Chúng ta sẽ có một lúc cái vòng tuần hoàn chuyển hóa nó sẽ quay chúng ta trở về cái đơn

vị gốc y như trẻ con vậy. Chỉ có một chuyện đáng buồn là người ta nói tại sao người già đi tè trong quần, người già ăn uống đồ tháo mà bị con cháu nó ghét là vì sao? Vì một lý do duy nhất là người già không còn mẹ nữa. Cái câu đó đúng hay sai? Nếu mà còn mẹ thì mẹ chịu hết mấy cái đó, nhưng mà xui một chỗ là không có người già nào còn mẹ. Cho nên mấy đứa cháu, mấy đứa con nó chịu không nổi mấy cái...đó, mấy cái vụ mà hôi hám, dơ dáy nó chịu không nổi.

Đêm nay, trong đêm bài giảng đầu năm, mà này giờ tôi thấy tôi nói toàn là chuyện buồn không là để chi? tôi không muốn cho bà con buồn, mà bà con có để ý không? cái mặt của tôi luôn vui, bà con có để ý cái đó không? là vì sao? Là vì tôi luôn luôn sống ở trong mây cái suy tư đó. Và khi mình sống với nó thì nó trở nên bình thường. Tôi có thể nói về một cái đám ma với một cái nụ cười y chang như trong đám cưới là vì sao? Là vì trong tinh thần nhà Phật đám cưới với đám ma nó chỉ đổi cái tên thôi. Người đàn ông khi lấy vợ là đời đã xong rồi, xui. Bởi tôi nhớ cái thằng đó, ông bố nó hỏi vậy chứ mày lấy vợ mày lựa theo cái tiêu chuẩn nào? Thì thằng con nó nói, thưa ba, chứ con mà lấy vợ, con quyết định rồi vợ con chỉ cần bằng 1/10 của mẹ là con vui. Thì ông bố ông hết hồn nói trời ơi má của mày bà tẻ như vậy mà mày lựa đứa 1/10, nó đúng. Chính vì bà tẻ cho nên chỉ cần vợ con nó tẻ bằng 1/10 là con sống được. Vậy quý vị thấy đó là cái chuyện đám cưới không phải đối với ai nó cũng là một cái ngày vui đâu, chưa chắc.

Và tôi nói lại, đêm nay chúng ta sắp sửa bước vào cái giây phút mà người ngoài đời họ gọi là giao thừa. Thì làm ơn nhớ dùm một chuyện, cái chuyện giao thừa này đã được Đức Phật nói đến 3600 năm trước. Ngài dạy chúng ta cái phép sống với những giây phút giao thừa, Ngài dạy rằng này các Tỷ Kheo, vị Tỷ kheo chánh niệm, tỉnh giác, sống,

- Quán thân trên thân.

- Quán thọ trên thọ.

- Quán tâm trên tâm.

- Và Quán pháp trên pháp để diệt trừ Tham Ưu ở đời là sao?

Cái Thân tâm này nó liên tục sanh diệt, các nhà khoa học, các nhà tâm lý học, họ cũng đồng ý với Phật giáo ở điểm này. Các nhà Sinh Vật học họ đồng ý với Phật giáo rằng cái tâm thân của mình nè trong từng phút nó không có ở yên, mà nó là một cái công trường, mà nó là một cái nhà máy, nó làm việc hùng hục, quần quật, âm ỷ. Ở đây ai mà từng có nghe cái ultrasound mà lúc mình siêu âm, cái cơ thể mình nó là cái máy mà ồn còn hơn nhà máy xi măng Hà Tiên nữa, âm, âm, ở đây có ai nghe cái đó không? không có dịp hả? nó làm việc ráo riết trong đó và những cái tế bào chết, những cái da khô nó phải đào thải liên tục để nó tạo ra mũi nè, ở trong mũi có chất thải nè, lỗ tai có chất thải nè, rồi da khô, rồi gàu. Có nghĩa là mỗi giờ đồng hồ, có thể mỗi phút đồng hồ thì cơ thể mình nó phải biến chuyển liên tục để chi? để nó đưa mình về cái chết, nó đưa mình về tuổi già, rồi chưa hết, mỗi giây phút do mình sống không chánh niệm, cho nên mình cứ hiểu lầm là chiều nay tôi vui. Bốn chữ: chiều nay tôi vui, mà chiều nay là thời gian bao lâu? chiều nay mình giả định là từ 2 giờ cho tới 6 giờ mình gọi là chiều nay. Nhưng mà theo trong Kinh Phật dạy đó thì trong suốt thời gian mà mình gọi là chiều nay đó là cơ thể mình, tâm tư của mình, cảm xúc của mình, nếu mà mình ngồi yên lại, nhắm mắt theo dõi thì sẽ thấy rằng cái giây phút mà dễ chịu của cái thân xác này nè nó rất là ít, so với cái giây phút nó khó chịu.

Bây giờ nhắm mắt làm thử đi, cứ ngồi yên thế này trong vòng 5 phút, 10 phút thì mình thấy nó đau nhức, tê mõi, ngứa ngáy đủ thứ hết. Nhưng mà nhờ mình không có chánh niệm, mình sống buông thả cho nên mình cứ gọi là chiều nay tôi vui.

Đó là nói về thân xác, còn nói về đời sống tâm lý, nếu mà mình ngồi yên lại để đọc vị bản thân, để quan sát xem coi cái tâm lý của mình, cái cõi tinh thần của mình thiện với ác cái nào nhiều? vui với buồn cái nào nhiều? rầy rức, bức rức, khó chịu, tiếc nuối, thất vọng, sợ hãi, tức tối, bất mãn nó nhiều hơn là cái lâng lâng, cái lâng lâng, vui vui đó là hiếm lắm nhưng mà chỉ có hành giả tu Tứ Niệm Xứ mới thấy ra được cái đó. Cho nên người không có tu cứ nói là chiều nay tôi vui. Thật ra làm gì vui với một cái nguyên một cái chiều nay, không có, không có. Và tại sao mà mình phải sống Chánh niệm? tại vì khi anh sống chánh niệm thì anh mới có dịp anh thấy rằng cái sự có mặt, cái sự hiện hữu, cái sự tồn tại của nguyên cái cục này nè nó là của nợ, đấy, chỉ có người Chánh niệm mới thấy được cái đó. Họ sống chánh niệm, họ biết rõ cái gì đang diễn ra. Họ sống với trí tuệ họ biết cái đang diễn ra nó là cái gì, đấy, nhớ. Khi mà mình sống với chánh niệm và trí tuệ thì mình mới có dịp thấy rằng nguyên cái cục này gồm thân và tâm nó là gánh nặng và khi mình liên tục mình thấy nó là gánh nặng thì người ta có chửi vô mặt mình thì cái khả

năng chịu đựng của mình rất tốt, tin tôi đi. Khi mình thấy nó là cái của nợ thì cái khả năng chịu đựng thì phi là rất tốt. Và mai này khi mà mình phải sống qua những giây phút mà trọng bệnh hay là cận tử thì mình cũng không có tiếc nuối, sợ hãi như là cái người không có tu là bởi vì sao? Là vì đã từ lâu rồi, từ nhiều năm nay, nhiều thập niên nay, mình biết rằng mình đang cống cái của nợ này. Bây giờ đã đến lúc mình buông nó mình đi, đấy. Cho nên, mà nó xui một chỗ là Phật tử không có đủ cái duyên lành tu tập. Cho nên nghe cái bài giảng này nghe rất là ngán. Nhưng đặc biệt ở đây ai mà tự thấy mình già, tự thấy mình bệnh, tự thấy mình không an lạc thì có thể tham khảo cái điều tôi vừa nói. Cái đó rất là quan trọng. Và sẵn đây tôi nói luôn, tôi nhắc lại một câu chuyện của Nhật Bản là người ta nói rằng, nếu ta đang chèo xuồng trong đêm, đêm tối mịt mù. Nếu mình đang chèo xuồng trong một cái đêm tối mịt mù và có một cái chiếc xuồng khác nó tông mình thì cái cảm giác của mình nó ra sao?

- Nếu mà cái chiếc xuồng nó tông mình mà trên đó không có người, cái tâm trạng mình nó khác, đấy. Mình nghĩ là nó bị sút dây, nó bị nước cuốn, nó bị gió thổi, nó bị trôi dạt nó tông vào chiếc xuồng của mình, cảm giác đó nó khác.

- Nhưng mà nếu mà chiếc xuồng tông mình là chiếc xuồng của người bạn mình hoặc của kẻ thù mình mới chửi lộn hồi chiều thì cảm giác nó có khác không? mà trước sau nó chỉ là chiếc xuồng thôi, rồi.

- Nếu mà cái người bên đây, cái người mà bị tông đó là nam, mà cái đứa tông nó là nữ, cảm giác nó khác. Mà nó đẹp khác, nó xấu khác, có đúng không? mà con vợ mình khác, bà mẹ vợ nó khác, có đúng không? khác chứ, khác và cái quan trọng nhất là chiếc xuồng đó có người và không có người, nó cho mình một cái cảm xúc rất là khác.

Đây cũng vậy, một cái người mà tu tập niệm xứ mà đến cái mức mà ngon lành rồi đó thì khi bị người ta chửi vô mặt mình sẽ cảm giác rằng đây mình đang bị một chiếc xuồng không người nó tông vào.

Còn nếu mà không có tu là mình sẽ thấy rằng mình đang bị tổn thương, đang bị xúc phạm và trên cái chiếc xuồng mà vừa tông mình là kẻ thù nó ngồi trên đó. Khi mà mình nghĩ rằng cái kẻ thù nó ngồi trên đó và nó có ý nó tông vào để mà nó khiêu khích, nó xúc phạm, nó tổn thương mình thì lúc bấy giờ đó, chiếc xuồng nó đau ít mà mình đau nhiều. Mình tới 2 lần đau.

- Một là bị tông giết mình.

- Hai là mình nổi điên lên.

Kinh nói Đức Phật tới thăm bệnh đệ tử, Ngài thường hỏi một câu giống nhau. Con có đau lắm không? con có chịu đựng nổi không? Ngài hay hỏi cái câu đó, để chi? Ngài đang biết người ta đang bệnh, nhưng mà Ngài vẫn phải hỏi để Ngài tự tạo cơ hội thuyết pháp.

Ngài nói thế này, con đừng có nghĩ rằng tôi đang bị đau và cơn đau này là của tôi, con chỉ nghĩ đơn giản rằng cái cơn đau đang có mặt. Con đau là do duyên mà có rồi trong tích tắc nó sẽ do một cái duyên nào đó nó mất đi. Có một điều là những cái cơn đau trước và sau nó tiếp nối nhau nhanh quá cho nên mình tưởng là một, chứ thật ra không có, nó nhiều, nó nối từng cơn, từng cơn khác nhau.

Và khi mình ăn cũng vậy, khi mình vui cũng vậy, khi mình hạnh phúc cũng vậy. Cái cảm giác mà ngon miệng nè, sung sướng nè, hạnh phúc nè, thoải mái nè, dễ chịu nè nó không có một cái cảm xúc nào mà nó kéo dài quá một sát na. Có một điều là cái trước và cái sau nó tiếp nối nhau quá nhanh đi, mình không thấy được cái sự vô thường của nó, không thấy được. Mà chính vì mình không thấy được cho nên mình mới nghĩ rằng đó là tôi, đó là của tôi. Tôi là một cái cục, một cái khối gì đó mà nặng mấy chục ký lô và tồn tại trong cuộc đời này với tất cả những khía cạnh như là danh phận, tiếng tăm, quyền lực, tiền bạc, nhan sắc, tình cảm...v...v...đầu mình biết rằng mấy chục năm nữa nó cũng mất, nhưng mà tạm thời bây giờ mình vẫn thấy nó là một cái gì đó rất là quan trọng, rất là ghê gớm.

Trong khi đối với một người có tu học, chỉ nhớ cái câu này, cái thân tâm này nó có đáng để mà mình dán cái nhãn tôi và của tôi lên đó hay không? lột cái nhãn đó ra nó bớt khổ nhiều lắm quý vị. Mà mắc cái chứng gì mà dán cái nhãn tôi và của tôi lên đó chỉ chuốc khổ thôi, tôi xin khẳng định 1000%. Chúng ta không được một cái lợi gì khi mà mình nghĩ rằng thân tôi đang bị đau, cơn đau này là của tôi, phải không? mà trong khi đó mình chỉ nghĩ như lời Phật, thay vì mình nghĩ tôi đang bị đau, thì mình chỉ nghĩ rằng cơn đau đang có mặt. Bây giờ mình tập dần đi quý vị. Tập dần đi bởi vì nay mai, tháng sau, năm sau, cái chuyện mà mình nằm liệt giường, tiêu tiểu tại chỗ rồi nó đau như, tê buốt toàn thân, chuyện đó mình không có biết lúc nào nó xảy đến phải không?

Thì ở đây trong Kinh dạy chúng ta có hai cái cơ hội để sống. Người đời thì chỉ có cơ hội kiếm tiền, chỉ có cơ hội thăng tiến, cơ hội quen biết với một nhân vật giúp mình được, người đời họ chỉ có những cơ hội đó. Nhưng mà trong Kinh Đức Phật Ngài dạy không.

Ngài dạy rằng mỗi cái giây phút vô thường của thân này, tâm này và thế giới chung quanh nó là một cơ hội để chúng ta tốt hơn. Trong Kinh có dạy cái đó. Tức là mỗi cái giây phút mà biến đổi của thân, tâm và môi trường chung quanh, nó là một cơ hội để chúng ta được tốt hơn với điều kiện là ta phải đón nhận cái cơ hội đó bằng Chánh Niệm và Trí Tuệ.

Tôi nói rất là nhiều lần cái toilet, cái bồn cầu, nó hoàn toàn có thể là cái chỗ mà mình đắc đạo. Cái chánh điện trang nghiêm đẹp đẽ này rất có thể đó là cái chỗ để chúng ta gieo trồng cái ác nghiệp, vì sao? Vì nếu mà mình có mặt trong chánh điện trước Kim Thân Bồ Đề Sư mà bằng cái tâm tự hiềm, ghét ghen, ganh tỵ, bất mãn, tham đắm, dính mắc thì lúc bấy giờ cái chánh điện này nó là cái chỗ để cho chúng ta tạo cái ác nghiệp, tạo cái tội lỗi thôi. Nhưng mà nếu ở trong cái nhà bếp hơi hám, trong cái toilet dơ bẩn mà chúng ta trước sau như một, luôn sống với chánh niệm, thì lúc bấy giờ cái nhà bếp hơi hám đó, cái toilet hơi hám đó nó tuyệt đối có thể là cái đạo tràng để mình chứng ngộ. Và tôi nhắc lại một lần nữa nó xui một chỗ là rất nhiều và rất nhiều bà con Việt nam không tin được chuyện đó, bà con cứ nghĩ rằng thiền là phải ăn mặt trang nghiêm, thơm tho sạch sẽ, ngồi ở trong một cái thiền viện ngon lành, thơm ngát và mát lạnh, trước mặt phải là một vị thiền sư trang nghiêm hảo tướng, đó, thiền mà mình muốn đắc, mình đòi tìm lum điều kiện như vậy. Nhưng thật ra không, bất cứ nơi đâu và lúc nào chỉ cần mình có cái khả năng tỉnh thức, biết cái gì nó đang diễn ra thì ngay cái giây phút đó là cái cơ hội bằng vàng để chúng ta chứng đạo.

Thì tôi thuyết pháp, tôi tận lực cái gì cần nói thì tôi nói, chứ còn cái chuyện tin hay không thì hên xui phải không? cho nên chánh điện nói riêng và chùa miếu nói chung nó thật sự là một cái casino, có nghĩa là mình vào trong đó cái yếu tố may rủi rất lớn là sao? Đi chùa tốn tiền mất thời gian không được gì hết y như mấy anh chàng đánh bài bị thua vậy đó. Nhưng mà nếu mà đi chùa có lý tưởng, xác định được mục tiêu, mục đích và áp dụng được lời Phật thì mỗi phút mà sống trong chùa, hoặc là mỗi phút mà mình đi toilet đều là cơ hội để mình chứng đạo.

Trong Kinh nói hành giả tu tập Tứ Niệm Xứ có rất nhiều cơ hội để đắc đạo qua những đắng và ngọt của đời sống, đắng là sao? Biết rõ rằng mình đang đau, biết rõ không nên bất mãn, không nên trốn chạy cơn đau. Hãy ngồi nhìn nó, thì khi hành giả nhận thức như vậy thì lúc bấy giờ cơn đau đó là một cái cơ hội để hành giả được tiến bộ.

Rồi tôi qua tới cái vị ngọt, khi hành giả biết rõ rằng cái sự dễ chịu này rồi sẽ mất đi trong tích tắc, tiếp theo. Đó, hành giả nhớ như vậy thì cái giây phút dễ chịu và giây phút khó chịu nó đều là cơ hội để hành giả được giải thoát. Chưa hết, còn nữa, trước đây, khi không có học Phật pháp, khi không có tu tập thiền định, thì phiền não chỉ là phiền não thôi, phải không? và cái tâm thiện, cái Tâm mà Từ bi, Chánh niệm, Trí tuệ, Thiền định nó cũng chỉ là Tâm thiện thôi. Nhưng khi có học đạo rồi, có hành đạo rồi thì tất cả cảm giác khó chịu, dễ chịu, đó là cảm giác. Tất cả tâm trạng thiện và ác, xấu và tốt. Tất cả những cảm xúc, những tâm trạng hoặc là những cái diễn biến sinh hoạt của tấm thân này thì nó đều là cái đề mục để mà hành giả nhìn vào đó. Nhìn vào đó bằng một cái nhìn khách quan.

Khách quan là sao? Nó sao thấy nó như vậy, đừng thêm bớt gì hết. Chúng ta khổ là vì sao? Là vì chúng ta luôn luôn có thói quen thêm bớt, chỉnh sửa những gì mình thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng.

Thí dụ mình vào chùa mình gặp cô Huyền Mai mà sao mình chào bà, bà không nhìn mình, bởi vì bà đang đầu tắt mặt tối mà. Nhưng mình, hình ảnh cô Huyền Mai mình đi mình dịch khác, mình dịch đó là cái bà này bà ghét mình, bà khinh mình nghèo hoặc là tuần trước mình đưa tiền chợ hơi trễ, nhờ bà ứng dùm v.v.. và v.v. rồi mình có lỡ mình có xin bà một trái cam để mình ăn cho hết khát nước, bà đưa, chắc bữa nay bà nhìn mình bà khinh, trong khi người ta lu bu, người ta chạy xít khói, cái phần đó mình không có nhìn, mà mình lo mình dịch, mình phân tích mình chú giải cái chuyện người ta không nhìn, khi mà mình dịch cái kiêu đó, mình chú giải cái kiêu đó thì tự nhiên mình nổi điên với cô, thì tôi tạm thí dụ một người, chứ tôi không có ưu tiên cô Huyền Mai nha, đừng có đi đồn. Ở Việt Nam cái gì cũng nghe 1/4, hiểu một nửa, kể lại gấp đôi. Việt Nam mình vô địch, nghe 1/4, hiểu có một phần nửa, kể lại gấp đôi có chịu nổi không? ở đây các vị có biết rằng người ta chửi tôi trên mạng, người ta chửi kiêu hay lắm. Nguyên cái bài giảng của tôi vậy nè, nó cắt ngay cái chỗ nào nó cần cắt, xong nó để là thuyết pháp nói như vậy đó.

Rồi tôi nay tôi chỉ chờ cho nó cắt nè. Nó cắt là chưa lấy vợ thì tôi mở tủ lạnh không thấy gì leo lên giường ngủ, lấy vợ rồi, lên giường thấy chán xuống mở tủ lạnh, đó, nó cắt ngay cái chỗ đó. Nó nói rằng thuyết pháp gì đâu mà không thấy Phật ở đâu hết, mà thấy toàn là đàn bà, rồi nhậu, rồi ăn, rồi ngủ không. Việt nam, cái gì chứ cái vụ đó mình giỏi lắm, con rồng cháu tiên. Tiên có nghĩa là lúc nào cũng sống trên mây, mà con rồng lúc nào cũng lòn lách như rắn vậy đó.

Cho nên tôi nói rằng chuyện đầu tiên nhớ rằng giao thừa không phải cuối năm mới giao thừa mà giao thừa là cái thời phúc chuyển giao giữa cái tốt và cái xấu, cái buồn và cái vui, cái thiện và cái ác, cái tiền bộ và cái thụt lùi. Thì trong một ngày như vậy không biết bao nhiêu lần mà mình giao thừa, đó là chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai, trong Kinh nói tất cả chúng sinh trong cuộc đời này đều luôn luôn sống trong bốn cái tốc độ tâm lý sau đây: một là từ xấu qua tốt. Tốc độ hai là từ tốt qua xấu. Tốc độ ba là từ tốt qua tốt. Và tốc độ bốn là từ xấu qua xấu.

1/ Thế nào là tốc độ một? tốc độ một đó là từ xấu qua tốt. Có nghĩa là đang sân si, đang hiểu lầm, đang ghen ghét, đang dính mắc mà tự nhiên cái chuyển qua thiện, cái này rất là khó, đúng không? mình đang chửi lộn cái mình nhìn Phật mình Từ bi trở lại liền, thì ở đây có ai làm được không? nó gọi là tốc độ một từ xấu mà chuyển tốt, khó lắm, chỉ có người tu hành. Người đang sân si mà chỉ cần nhắc câu là người ta quay người, gọi là buông đao thành Phật liền, quay đầu là bờ liền. Chứ còn người không có tu là mình đang chửi lộn ngon lành mà tên nào nó nhào vô là mình...nhất là vô can đó. Sẵn đây tôi nói luôn, người ta đang đánh lộn mình can cho khôn một chút, có nhiều người ngộ, nó nhảy vô ôm thẳng, để cho thằng này nó đập thẳng kia thoải mái, có không? có, tôi thấy cái đó có. Tự nhiên con Lan nó đánh con Cúc, mình nhào vô mình ôm con Cúc thế là con Lan nó rảnh tay nó nện cho con Cúc má nhìn không ra luôn. Cho nên, một là can đánh lộn. Hai là cứu người chết đuối, cứu mà không khéo nó chết cả đôi, hiểu không? mình phải xác định được cái khoảng cách của mình với nó là bao xa và mình nên chụp nó cái nào, và lúc nào cũng phải là cự ly an toàn hết. Mất tiêu cự mà tay cự ly, chứ không mà nhào xuống cứu nó xong, cái là nó kéo mình đi luôn mà trường hợp đó bị rất là nhiều, nhớ. Rồi, cho nên có 4 tốc độ Tâm. Một là từ xấu qua tốt, cái tốc độ này ở trong thế giới phàm phu hầu như là zero.

2/ Tốc độ hai là từ tốt qua xấu rất dễ phải không? mình đang ngồi nghe pháp vậy chứ, gặp ai, liếc vô thấy con nhỏ thấy ghét, là bắt đầu nó sân lên liền à, từ tốt qua xấu rất nhanh, hoặc là mấy anh mà đang ngồi thấy có một cái bóng hồng nào nó lượn vô một phát là tự nhiên ông pháp sư coi như nhặt nhòa, cứ tập chú vào đối tượng kia liền. Đây là trường hợp nó gọi là thiện qua bất thiện rất nhanh.

3/ Đây là trường hợp ba là từ thiện qua thiện. Nói chung là cái gì mà qua thiện là khó.

Thí dụ như mình đang nghe pháp là tâm thiện mà từ cái tâm thiện này có chuyển qua tâm thiện kia khó lắm. Thường là cứ hề thiện được chút xíu, nó quẹo qua bất thiện, vì sao? Là vì trong Kinh dạy rất rõ, cái khuynh hướng tâm lý của mình là xấu nhiều hơn tốt. Nước ở thể khí luôn luôn có khuynh hướng lên cao, mà nước ở thể lỏng thì luôn luôn nó có khuynh hướng chảy về chỗ thấp, đúng không? mà cái kẻ nào mà lúc sống bình thường mà sống nhiều với tâm bất thiện, cái lòng nó luôn hướng về cái chỗ xấu.

Mình tốt với nó, cũng nghĩ xấu, mình thuyết pháp cho nó nghe, nó cũng nghĩ xấu, mình quỳ mình lạy nó, nó cũng nghĩ xấu, và cái thứ đó tới hồi mà chết mà tụng kinh cầu siêu mà nó siêu được, tôi làm con. Là tại vì lúc nó tỉnh là nó đã bất thiện một núi rồi. Thì lúc mà nó ngáp ngáp, mà nó hước lấy hơi ra, làm sao mà kinh nào lọt vô được quý vị.

Nó sống toàn là nước thể lỏng không, lúc đó nó kiếm cái chỗ thấp nó chun xuống. Trong khi cái tên nào mà nó sống bằng cái từ bi, chánh niệm, trí tuệ đó là bình thường nó hay bốc hơi lắm. Cho nên lúc nó chết không có cần thầy bà nào tự nhiên nó ngáp ngáp là bắt đầu nó bốc rồi, cái hơi nó lên từ từ rồi đó, hiểu không? Cho nên có nhiều cái tay mà làm thầy chùa thì tôi cũng phải đi tụng, nhưng mà nhiều cái tay tôi dòm tôi thấy, đêm thấy ta là thác đổ, biết, biết nó đang chảy như thác vậy đó, bất thiện trùng trùng. Nhưng có nhiều người mà tôi có quen biết, một ít thôi, họ sống lành lắm quý vị. Tôi có biết một vài người ở Việt Nam và một vài người bên Âu Mỹ cả đời không biết giận ai. Và trong quan sát của tôi ngẫu nhiên thôi, chứ tôi đâu có rình, tôi chun dưới sàn tôi rình đâu. Nhưng mà ngẫu nhiên vài lần tôi để ý đó không có nổi giận với ai. Chuyện gì cũng cho qua rất là dễ và đặc biệt không có tham. Cái gì không phải của mình thì không nhìn mà cái gì của họ thì họ rất là dễ buông ra. Tôi có thấy cái người đó, thì mấy cái người đó hoặc là khi mà họ gặp mình mà họ chỉ cần nghe mình nói một hai câu pháp là con mắt nó sáng

ngồi lên liền. Đối với cái thiện nó dễ lắm. Thì mấy cái tay đó mà tụng kinh cầu siêu sướng lắm, chỉ nhắc một hai câu thôi.

- Hít sâu thở chậm không có gì tiếc, không có gì sợ.
- Hít sâu một câu,
- Thở chậm không có gì tiếc, không có gì sợ.
- Bỏ cái cũ tìm cái mới.

Sáu câu xong là nó cười nó đi. Còn cái thứ mà nó sống mà nó thấy ghét rồi đó, càng tụng nó càng nhúu dừ dội. Càng tụng cái mặt nó càng thấy ghét, bởi vì sao? Vì nó đang tìm cái chỗ thấp nó chun xuống, và ở đây đừng có nghĩ rằng chúng tôi đang tuyên truyền, nhồi sọ, tẩy não các vị, phải tin Phật, phải tin có luân hồi, tái sinh, chuyện đó rất là khoa học. Nếu chuyện tái sinh là có thật thì cái cảnh giới của cái người lành bất buộc phải là thơm ngát, mát lạnh, vì sao? Là vì nó phải tương ứng với cái tâm tư của người ta lúc còn sống. Và nếu cõi tái sinh là có thật thì cái chốn về của cái người bất thiện bất buộc là nó phải tương ứng với cái tâm sân si.

Cho nên hôm nay mình thấy trên thế giới, trong cái thế giới vĩ mô mà mình quan sát được. Tôi không nói đến thế giới của bacteria, của virus, tôi không nói những cái thế giới của loài vi sinh, thủy sinh, tôi không nói, tôi đang nói thế giới của các động vật, nói chung là sinh vật mà cụ thể. Mình thấy rõ ràng có những cái loài, có những con cá, nó được chủ nuôi, cưng chiều. Có những con chó chủ dắt đi chơi, bông ầm, hung hít như con, mà có những con chó, đó là chiều tối mình ra ngoài lộ là mình thấy nó treo lên, có không? sanh ra làm chó chỉ để người ta dùng cái đèn khò người ta khò là bắt đầu treo lên, cũng làm chó mà cái phận làm chó khác nhau. Rồi làm cá cũng vậy, có những con cá nó sống hết tuổi thọ, có những con cá là tới đủ trọng lượng là bị đem lên nướng liền, là vì sao vậy? và có những loài động vật nó sống ở chỗ cực kỳ dơ bẩn, ông cống, hầm cầu, hố rác. Nhưng có những động vật nó sống ở chỗ rất là sạch, rất là đẹp, có không? có hiểu tôi nói gì không? có những động vật, thí dụ như tôi bên Thụy Sĩ, đặc biệt vào mùa xuân tôi thấy bướm, ong, chim nó bay mà tôi thấy tôi ham. Tôi nhìn mấy con bò mà bên triền đồi tôi cũng thấy ham. Nó đẹp như vậy, bên kia là đỉnh tuyết vĩnh cửu mà bên đây nó ăn cỏ, mà ngó xuống kia là hồ xanh biếc. Chừng nào bị làm thịt thì chưa biết, bây giờ nó làm bò Thụy Sĩ nó thánh thoi thiet.

Hồi tôi qua Ấn độ, trời ơi, con bò nó ốm hơn tôi nữa. Mình đã ốm mà nhìn nó mình thấy mình hãnh diện luôn, nó trơ cái xương nó ra, mà 5, 7 chục con mà nó đi ăn rác, có biết không? ở đây có ai thấy bò ăn rác chưa? Đi Ấn độ mà bò đi trên phố là thấy sai rồi. Mà đã vậy còn ăn rác, nó đi kiếm ăn như là chó hoang vậy. Bò Ấn Độ, cũng là bò mà nó chênh lệch nhiều lắm.

Rồi đêm hôm, mình có dịp đi ra phố đêm Sài gòn, mình thấy có những bà cụ 70, 80 tuổi cầm một cọc vé số đi vô từng cái chỗ đông người mời mà trong khi đó cũng vào cái giờ đó có những cụ ngồi nhà uống yến mà còn chửi con nhỏ osin bữa nay yến lợm lông chưa sạch, bỏ đường phèn hơi bị ngọt, mà trong khi cái cụ kia giờ cầm nguyên một cái cọc vé số đi bán, quý vị thấy không? cũng là con người, có những bà vợ nhìn nó cũng bình thường lắm, cũng không đẹp hơn tôi, mà chồng nó cung, vừa cung, vừa sợ. Còn có những bà vợ, thẳng chồng nó đánh một tháng, chỉ trừ có rằm và 30 là nó tha thôi, có không? có bà vợ như vậy không? chỉ có rằm và 30 là nó tha thôi, cũng là phận đàn bà. Và đàn ông cũng vậy, có những ông được họ thương, họ quý như là một người bạn đời. Nhưng mà tôi biết có những người đàn ông mà đi làm về không dám ghé nhà, là bởi vì vô trong nhà là có chuyện, có, cũng là đàn ông tu mi, râu ria ngon lành mà lấy nhằm con vợ mà coi như không lấy tốt hơn.

Cho nên tái sanh là gì? Tái sanh là tìm về một cái nơi chốn nó tương ứng với cái tâm tư của mình, lúc mình còn sống. Và trong một ngày như vậy, như tôi nói có rất là nhiều cái thời điểm giao thừa. Thiện ác, ác

thiện, thiện ác, mà mình sống nhiều với cái gì thì mình coi như mình đang kín đáo xây dựng một chốn về tương ứng với cái tâm tư đó, rất là khoa học. Còn nếu chết rồi là hết, OK quá, quá tốt, chết rồi hết là yên rồi.

Nhưng mà nếu có tái sinh thì chúng ta sẽ chắc chắn về một cái nơi mà nó tương ứng với cái gì mà nó diễn ra trong đầu của mình. Có những loại cây nó thích hợp với cái vùng ngập mặn, có những loại cây nó phải sống trong sa mạc, có những loại cây nó phải sống ở trong đất sét, đất cát, đất sinh, có những loại cây nó phải sống gủi trên một cây khác, là vì sao? Là vì cái đặc tính sinh học của nó, buộc nó phải sống như vậy

nó mới có thể tồn tại, thì mình cũng vậy. Trên thế giới này luôn luôn có đủ cái môi trường, đủ hoàn cảnh cho đủ hạng người về sống.

Không lẽ tôi nói hoài bên Âu Mỹ thì kỳ, chứ ngay tại Việt Nam tôi biết có rất nhiều cái nhà ở Phú Mỹ Hưng đóng cửa không có người, có không? mà khi có những cái ngôi nhà cấp bốn nó chen chúc với nhau như là cá mè, có không? đó là cái nghiệp gì, cái nghiệp gì mà nó tạo ra cái cảnh đó, mà có nhiều cái còn đau lắm, có mấy cái nhà mà toàn là nhà đẹp không mà phải đi thuê người ta về, người ta ở để người ta quét dọn. Nó ở cái nhà xịn mà còn phải trả tiền nó nữa? có đau không? còn mình thì sao? Mình chỉ có mấy mét vuông văn phòng. Có cái loại người đó không? mấy mét vuông văn phòng, quần quật, quần quật như cái con chi chi đó. Giàu thiệt, nhưng mà chỉ biết là mấy con số tiền nó nằm trong nhà băng, quanh mấy con số đó thôi. Du lịch không có đủ cái hứng để đi, ăn cũng không có ăn ngon được, bởi vì phone nó reo liên tục. Rồi tới một ngày lên máu, đột quy, truy tìm lẫn đùng ra chết, đám ma to đùng. Thì tôi nói thiệt, tôi không biết rằng cái người đó với cái ông bán vé số, ai sướng hơn ai. Nhưng mà trong mắt nhân loại, mắt quần chúng thì cái thằng cha mà nhà giàu thì thành công phải không? đấy, đời người mình hai mục đích thôi.

- Một thành công.

- Hai thành nhân.

- Thứ ba là thành công nhân.

Thì mình thấy đa phần là thành công hay thành nhân hay thành công nhân thì đa phần là gì? Là nô lệ cho cái đời sống, cái dòng chảy. Mà cái cuộc đời này đó là một cái vỡ kịch buồn lắm quý vị. Sống để đi làm và đi làm để sống, có đúng vậy không? ở bên đây tôi không biết. Ở bên Mỹ thứ đó nhiều lắm, hai vợ chồng mua một cái nhà phải to mới chịu, mà mua xong rồi là mờ đất ông chồng lái xe đi về hướng tây, mà vợ đi về hướng đông. Coi như lấy nhau mà gần nhau không được bao lâu là một cái buồn.

Cái buồn thứ hai, tôi mới về, ăn toàn đồ hâm không, có biết không? cuối tuần bà nấu cho một nui xong rồi bà nhét vô trong ngăn đá bắt đầu ăn từ từ. Mà tại sao tôi rảnh, là bởi vì chính họ mời tôi về nhà để họ học đạo, họ học lúc nào? Họ học cái lúc mà tôi họ về họ học được tiếng. Còn nguyên cái ngày hôm đó là buổi sáng, trước khi đi, có khi để tờ giấy, có khi là viết tin nhắn Sư, đồ để trong tủ lạnh, Sư thích món nào thì hâm món đó. Nó coi mình là Sư phụ mà nó còn đối xử như vậy thì hỏi làm sao mà sống vui được, cả đời ăn toàn đồ hâm không, cả đời. Rồi đến một cái ngày về hưu thì sao?

- Một là về Việt Nam.

- Còn hai là sống bên đó thì thời gian nấu nướng nhiều hơn, thời gian nấu nướng nhiều hơn mà sức khỏe và cảm hứng nó ít dần. Rồi đợi đến ngày vào nhà già, các vị chưa có vào nhà già của Mỹ. Nhà già của Mỹ sang, sạch, đẹp, nhưng sang, sạch, đẹp, chỉ dành cho cái đứa trẻ nó vô nó nhìn thôi, chứ còn người già là mấy cụ nè. Tôi vô tôi gặp mấy cụ mà tôi nản đó, quý vị nghe cái chuyện này quý vị mới thấy ghê nè.

Có cái ông phóng viên đó, ông vô ông phỏng vấn mấy cụ nhà già đó. Thì trong lúc chờ mấy cụ ra họp mặt thì ông thấy có cái keo kẹo đậu phộng để kê bên. Thì có cái ông cụ ông ngồi kê bên, ông chờ mấy cái ông kia ra, phóng viên nó thò tay nó mở cái nắp keo nó bỏ vô nó nhai, lạt nhách à. Nó nhai nói ai ác quá, mấy cụ không có răng mà để mấy cái hạt này lạt nhách mà cứng, cái ông đó ông nói kiểu đốt đốt, nó là chocolate mà tui tôi mút hết rồi mới để cái đó lại. Cái thằng phóng viên nó ỏi không kịp, mà ác thiệt, mình mút hết rồi, mình liệng đi, không, để đó, rồi phóng viên nó hỏi vậy chứ sao không liệng, để cho mấy thằng có răng nó ăn.

Mà quý vị coi, ông chủ đó, ông chủ ngày xưa đó rồi bây giờ đi vô nhà già, vô trong đó cá mè một lứa, lúc nhớ, lúc quên, đã lắm. Rồi coi như khi mà lần, là coi như chuyện xưa nhớ, chuyện nay không nhớ. Ở đây ai biết chuyện đó không? Họ kể chuyện mà 40 năm về trước họ kể như là ngày hôm qua. Còn chuyện ngày hôm qua thì coi như chuyện kiếp trước không nhớ. Độc lắm, mấy cụ của tôi độc lắm, thì lúc đó bà con thấy bây giờ có ngồi trên ở trên cái giường bằng vàng đi nữa thì cũng bằng không. Và tôi cũng xin báo một cái tin rất là vui và cũng rất là buồn.

Bây giờ là sắp giao thừa kết thúc năm 25, thì tôi khẳng định rằng 100 năm nữa toàn bộ nhân loại trên trái đất này chết sạch. Cái đó đúng hay sai? Sao dòm tôi, có hiểu không? những người đang có mặt trên trái đất này bây giờ nè 100 năm nữa chết sạch, mà hể tên nào còn sống thì hỏi nó là ai thì nó cũng không biết luôn, phải không? Nghĩ khiếp chứ, 8 tỷ người bị xóa sổ triệt để trong 100 năm.

Và chủ nhân thật sự của trái đất này lúc đó là những đứa bây giờ chưa đẻ, nó đang còn nằm ở đầu gối của ba nó. Nghĩ khiếp, tất cả những gì mà chúng ta đang đầu tư, đang hy vọng, đang thích thú đang thưởng thức, đang hưởng thụ, đang sở hữu thì trong thời gian 5 năm, 10 năm nữa nó sẽ vào tay người khác. Vợ mình người ta xài, con mình người ta xài, nhà mình người ta ở. Đời sống này, sống mà không có khả năng buông thì sống chỉ thêm nặng và chết chỉ thêm khổ.

Cho nên nghe cái câu này nè. Nếu tự xét mình không có khả năng buông bỏ thì nên hạn chế sở hữu những thứ khó buông. Tức là nếu mà muốn lấy vợ thì kiếm nhỏ nào xấu thì mình dễ bỏ, thí dụ như vậy. Muốn mua nhà cửa, lựa cái nhà nào mà cấp bốn, mua có gì mình ra đi, chứ còn mà vợ đẹp, nhà giàu, mua đồng hồ Rolex và đeo vô tới hồi mà ngáp ngáp kinh hoàng lắm.

Tôi biết có một bà Việt Kiều đem tiền về nước làm ăn, tay hòm, tay khóa, không tin ai hết, lúc nào bà đi đâu, người ta nữ trang, bà đeo nguyên chùm chìa khóa, có khoảng bốn mươi mấy chiếc thôi. Bà đeo lùm chùm vậy nè. Thì chuyện có thiệt, bà làm chủ mấy cái cơ sở doanh nghiệp lớn lắm ở Việt nam, Sài Gòn, Hà Nội, Nha Trang, Long Hải, bạc Liêu, bà đi như con thoi. Thì được một vài năm gì đó, thì bà nghe người kỳ kỳ, thì bác sĩ nói bà bị ung thư kỳ cuối, mà cái lần cuối cùng là bà đang ngồi ăn, là bà gục cái đầu xuống là bà mê. Nhưng mà hay lắm, trước khi mê bà lấy cái chùm chìa khóa nhét vô người, nó đã vô trong đây rồi (đầu) thì vô trong bệnh viện, bà nằm được 13 ngày mà thay áo, thay quần cho bà, bà luôn luôn không cho đụng vào cái chùm chìa khóa đó. Và cuối cùng bà cũng đi, bà cũng chết, nhưng mà chết với cái chùm chìa khóa trong tay mà bây giờ mình không biết cái chùm đó nó mở cái gì? Hiểu không? sao biết?

Cho nên, đêm nay là đêm giao thừa thì tôi không muốn kể bà con chuyện buồn, nhưng tôi chỉ muốn bà con hãy cười trong sự bình tĩnh, hãy nhớ rằng phải thấy ra sự thật, thấy bản chất của cái nụ cười nó là gì? bản chất của cái giọt nước mắt nó là gì? Để mai mốt gặp nước mắt mình không khóc, và gặp nụ cười mình cũng không có dính mắc, cái đó rất là quan trọng. Bởi vì mình không có gan mình soi cái con người của mình, tới hồi mà nó đụng chuyện là nó vãi ra quần, nó khổ lắm luôn. Bà con biết, trước khi tôi về, bác sĩ Thụy Sỹ họ nghi ngờ cái tuyến giáp của tôi có vấn đề, bác sỹ Đức, tôi mới về Thụy Sỹ tôi khám thì họ nói rằng tôi cũng có vấn đề, họ còn nghi là K đó. Các vị biết tôi xuống một lúc 6kg liền, mà tôi đâu có gì đâu để mất, vậy mà cũng sợ mất mới ghê chứ. Không có gì để mất, mà cũng sợ mất thì nói gì mấy cái ông chủ, bà cả ngồi trước mặt tôi, bây giờ mà họ phán một phát là bảo đảm là các vị thấy... sắp tới là tôi bay ra tôi gặp cái người đó nè. Sắp tới tôi ra gặp cái người đó bên kia về, có nghĩa là họ tính vào đây, nhưng mà họ tính tới tính lui, họ nói vào đây họ đi mệt lắm, họ bị K mệt lắm. Cho nên tôi phải ra đó gặp họ rồi họ bay đi.

Đó là những chuyến bay rất là buồn. Những lần chúng tôi xuống phi trường quốc tế, chúng tôi thấy một cái rừng người đang đi, tôi nhìn trong đó tôi biết có những người rất là vui vì đêm nay họ về với cái người họ hẹn, hiểu không? và đêm nay họ về là họ sẽ viết giấy ly dị, tôi nhìn tự nhiên tôi hiểu vậy đó. Có người về nó ly dị nè, cha đó về chắc lấy vợ nè, cha này về đem tiền cho thân nhân nè, cha này về đòi nợ nè, cha này về khám bệnh, cha này cái hướng chắc về luôn quá, hiểu không? tức là trên một chuyến bay mà tôi ngồi tôi nhìn một lúc cái dòng người nó đi ngang, nhìn cái mặt nó hiện ra. Cái mặt mấy cha đòi nợ nó ngộ, nó sang mà nó khổ, còn mấy cha trốn nợ nó khác, nó vui mà có tí hồi hộp, thí dụ vậy.

Cho nên là đời sống này, tôi nhắc lại đắng hay là ngọt, đẹp hay xấu, đen hay là hồng hoàn toàn nó tùy thuộc vào cái chuyện ta là ai, và ta nhìn thế giới này nó ra sao? Có tin chuyện đó không? phải tin chuyện đó.

Đức Phật Ngài không có dạy mình phải bi quan khi nhìn về thế giới, mà Ngài cũng không có kêu mình yêu đời một cách đắm đuối và cuồng si. Ngài không có nói mà Ngài chỉ đề nghị con tập nhìn nó như “nó là”.

- Cách nhìn một nhìn nó như “nó là”.

- Thứ hai là nhìn nó như mình muốn.

Thì khi mình nhìn nó như nó là đó, thì mình nhẹ lắm. Còn khi mình nhìn nó như mình muốn thì các vị biết mà, mỗi người kiêu, đúng không? thì mỗi người kiêu thì trên cái nền tảng tư duy, kiến thức học đường, quan hệ xã hội, điều kiện tài chánh, điều kiện sức khỏe, tình trạng tâm lý, tất cả những cái này nó làm ra cái nền tảng cảm xúc, nền tảng tâm trạng, nền tảng nhận thức và những cái nền tảng này nó làm

cho mình nhìn về thế giới này không có giống nhau. Và chính vì nhìn những cái nhìn không giống nhau nó dẫn đến cái chuyện gì? Phản ứng không giống nhau.

Tây có một câu rất là hay. Cuộc đời trước sau vẫn vậy, nhưng mà cái mà làm cho ta khổ 80% là do có phản ứng tâm lý của ta, chỉ có 20% là tự thân vấn đề thôi. Có hiểu tôi nói không? hiểu câu này không? câu này hơi khó hiểu. Tức là những cái chuyện buồn và chuyện vui đó tự thân nó chỉ có 20% buồn vui thôi, mà 80% là phản ứng tâm lý. Tôi biết có nhiều người có chồng đẹp, có vợ đẹp lấy về chỉ để ghen thôi, có không? có, lấy làm chi? lấy cái đứa mà không đủ sức cho mình ghen, nản lắm, mà lấy cái đứa mà có đủ sức làm cho mình ghen, nó quá khổ. Cho nên mình thấy Đức Phật Ngài nói rất là chính xác, tức là cái thế giới này là do con cảm nhận nó thôi. Mà nó lạ lắm,

Ra đường nhặt một cành hoa,

Đem về ấp ủ mà mới ta, cũ người.

Cái mà mình chán lên tới cổ họng thì cái thằng hàng xóm nó lại thích, xong chưa? Rồi, tới phiên thằng hàng xóm nó thích bắt đầu mình mới bèn xét lại thấy đáng thích thiệt mà trước đây mình bỏ bê, có đúng không?

Tôi nhớ hoài có cái ông đó, ông nhờ công ty quảng cáo rao bán cho ông cái nhà, ông đang cần tiền, thứ hai nữa cũng ớn cái nhà này quá rồi, thì ông mới nhờ công ty quảng cáo. Thì công ty quảng cáo nó quen cái nghề của nó. Nó quảng cáo cái nhà mặt tiền, diện tích ngang bao nhiêu, sâu vô nhiêu, gần chợ búa, trường học phải không? điện, đường, trường trạm OK, có chỗ vui chơi cho trẻ con, khu vực an ninh tốt mà thậm chí ra phi trường, nhà ga cũng tiện, thì ông đọc xong, ông kêu nó, tao hết muốn bán, sao tôi thấy cái nhà tao nó hấp dẫn quá. Tao thấy cái nhà tao nó đã quá, các vị nghe kịp không? cái đó có thiệt, và chính tôi cũng vậy.

Tôi ở bên Mỹ có nhiều khi tôi mua một món đồ, tôi thích tôi mới mua mà...tôi mua về, bên Mỹ mình giữ lại cái hoá đơn, cái receipt, tôi mua về cái đó là cái áo, tôi còn nhớ, cái áo, cái ba lô tôi sắp bay thì tôi hay mua. Tôi về cái tôi...mình thấy chùa mà, mình mua xong về cái mình online mình rà lại coi mình có mua bị hớ không? Bởi vì nhiều khi ở ngoài mình mua cái đó là nó bớt 40%, nhưng mà ở online nó bớt tới 70% thì mình rà mình thấy trên mạng nó có cái kiểu y như cái mình mới mua mà cái màu ngon hơn mà nó bớt tới 70 % lận. Còn cái hồi chiều, cái màu không tới lắm mà đã vậy nó bớt có 40%. Mà trong khi trước khi mình mua nó là cái đầu mình cũng lăn tăn mấy ngày, mà tới hồi mua xong mình mừng được chừng tiếng đồng hồ, mà bây giờ, mình tìm cách mình gả nó trả nó đơn vị gốc. Những lúc đó, là những lúc mình phải nhìn lại tâm hồn của mình. Cái đó rất là quan trọng quý vị. Đời sống này nó quan trọng ở chỗ là thường xuyên mình sống trong suy tư. Chuyện gì cũng là Phật pháp hết.

- Phật pháp là gió.

- Phật pháp là nắng.

- Phật pháp là dưỡng khí.

Ở đâu cũng có gió, ở đâu cũng có nắng, và ở đâu cũng có dưỡng khí, vấn đề là ta có chịu nhận ra nó hay không mà thôi.

Phật pháp không phải là cái mà Đức Phật Ngài chế ra, không phải, mà Ngài là một nhà khoa học Ngài phát hiện ra và Ngài trao truyền cho chúng ta. Chứ nhiều người hiểu lầm tưởng là Đức Phật Ngài nghĩ ra cái đó, không. Cái gì đúng bên Thánh Kinh nó sẽ giống y chang như cái đúng bên Kinh Phật. Quý vị nghe tôi nói có hiểu không? Cái gì bên Thánh Kinh đúng thì nó sẽ giống y như cái đúng bên Kinh Phật. Cái gì mà nó sai ở cái đạo này thì đem đi đâu nó cũng sẽ tiếp tục nó sai. Còn cái gì đúng thì ở đâu nó cũng cứ là đúng.

Cho nên Phật dạy chúng ta có hai cái góc nhìn về thế giới. Góc nhìn một là nhìn thế giới qua cái góc cạnh bản thể, nó sao thấy nó như vậy.

Cái góc nhìn thứ hai là nhìn thế giới qua cái khía cạnh hiện tượng. Hiện tượng là cái vỏ ngoài đó. Thì khi mà mình nhìn thế giới qua bản thể đó thì tất cả cái nhìn của chúng ta giống nhau. Tất cả Thánh nhân ba đời mười phương khi ngồi lại với nhau, giống nhau y chang, vì sao? Vì các vị nhìn thế giới này qua khía cạnh bản thể. Còn tất cả phàm phu mình cứ ngồi lại là bắt đầu chửi lộn, xách bom đạn, vũ khí đâm đá với nhau, tại sao? Là vì mình nhìn thế giới này qua khía cạnh hiện tượng, tức là nhìn qua cái vỏ ngoài. Mà khi mình nhìn qua cái vỏ ngoài chúng ta không cách nào giống nhau được.

Thứ nhất, đũa thì mất cận thị, đũa thì loạn thị, đũa thì viễn thị, có đũa bị siêu thị. Có mắt siêu thị nữa là mắt mấy thằng shopping, rồi có đũa nó bị tiêu chảy, có đũa nó bị táo bón. Mỗi một chứng bệnh nó sẽ tạo ra một cái nền tảng cảm xúc và tâm trạng khác nhau. Cái này đúng hay sai? Có hiểu tôi nói không? chẳng hạn như bây giờ bà con ngồi nghe pháp mà bà con cứ nhớ cái vụ cúng giao thừa, đồ bà con nghe được, mà bà con phải ngồi đây với tâm trạng ông Sư nói xong mình mới về, thì nó rất là nhẹ. Còn đảng này cứ dòm dềng hồ hoài, sao mà ông nói dài, nói dở, nói dai mà nói dộc. Mình cứ nghĩ như vậy, mình nghe không được.

Cho nên khi mình đánh giá vấn đề qua cái khía cạnh hiện tượng đó, thì không cách nào chúng ta có một tiếng nói chung, không thể nào có một mẫu số chung, không thể nào có một sự đồng thuận, có một cái sự nhất trí khó lắm về từng lãnh vực chính trị, quân sự, tôn giáo, khoa học, xã hội, mỹ thuật.

Cho nên thằng Tây nó có câu rất là hay: the science is we, the art I'm, Khoa học là chúng ta mà nghệ thuật là tôi. Có ai hiểu câu này không? một rừng người mà gật quá ít.

Khoa học là chúng ta, tất cả chúng ta đều đồng ý 2 với 2 là 4 có phải không? tất cả chúng ta đều đồng ý hai đường thẳng song song không gặp nhau phải không? đó là khoa học. Nhưng mà nghệ thuật thì khác, một họa sĩ mà vẽ cái đường rầy có gặp nhau không? hai cái thanh sắt của đường rầy có gặp nhau không? gặp, và nói theo khoa học, thì 100 luôn luôn là 100 đúng không? và nhiều luôn luôn thì nó tốt hơn ít phải không? bởi vậy nó mới ra cái chuyện này.

Là một ngày kia muôn thú nó nhậu trong rừng, mà nó hết mồi, hết rượu thì nó mới cử một con đi mua mồi thì nó nghĩ là con rít nhiều chân nhất, nó cử con rít đi mà nó cử lúc 12:00 mà tới 6:00 chiều không thấy gì hết, nó vô coi, thì rít nó đang mang vớ. Quý vị tưởng tượng chừng đó chân mà nó mang vớ thì còn cái gì nữa? tức là trên mặt con số khoa học thì mình thấy 100 chân là phải nhanh rồi đúng không? 100 chân nó phải nhanh, nhưng mà trong thực tế nó lại khác. 100 chân, thứ nhất là cái chân của ai? Chân của con rít. Cái thứ hai, các vị tưởng tượng chân nhiều mà mình phải bỏ đi cái vụ mang tất thì OK quá, mà đảng này cộng thêm cái điều khoản mang tất thì tôi thấy hơi bị khó cho nên từ 9:00... sáng..

Cho nên nó dẫn tới cái chuyện thứ hai, là kỳ sau cũng có đám nhậu nữa, người ta quyết định là không có kêu con rít đi nữa, người ta kêu con khác, thì người ta nghĩ rằng chân nhiều thì không được, bây giờ lựa đũa nào điếm đậm nhất, uy tín nhất cho nó đi mua, thì họ dòm tới, dòm lui thấy ai cũng làm việc của mình, còn rùa nó chưa có làm, thôi bây giờ giao cho nó đi làm đi, thì kêu nó đi, nó đi mà trước khi nó đi nó còn nói, tao đi là tui bây không có được ăn mồi trước à, chờ tao về. Hứa thề, thề độc, thì nó đi hồi 9:00, đi tới 4:00 chiều không thấy nó thì tui kia đói quá, tui kia mới moi đồ ăn ra, thì mới moi ra thì nó ở trong bụi nó ra nói tao biết mà, khùng khiếp, tao biết mà.

Cho nên thế giới này nó ra sao hoàn toàn tùy thuộc vào cái góc nhìn của mình. Nhìn từ hiện tượng hay bản thể. Mà nói tới đây tôi còn nhớ chuyện nữa là vào một cái buổi sáng tỉnh mơ, con ốc sên baby (baby snail) nó đang ngủ thì mẹ của nó kêu nó dậy, thì nó đang ngáy ngủ, nó hỏi mình đi đâu vậy mẹ? thì bà nói đi lấy vợ chứ đi đâu, đi kiếm vợ cho mày, thì con sên nó nói, mẹ, con chưa có dứt sữa mà, cái bà nói đi chậm như nhà mình kiếm vợ bây giờ là vừa con à.

Tức là trong cái thế giới loài người xét trên mặt bản thể, con rít là không lấy vợ. Nhưng trên mặt hiện tượng thì con ốc sên phải đi lấy vợ từ lúc còn bú bình, là vì sao? là vì cái thực tế đó là gì? Là nó đi chậm lắm, khi nó đi, cái con vợ hôn thê tương lai của nó chưa có chào đời nữa là nó đã phải đi rồi. Cái vụ con rít hồi này tôi biết tôi kể quý vị nghe quý vị tưởng là chuyện cười. Trên mặt số học 100 có nghĩa là 100 nhưng mà trong thực tế 100 chân của con này nó không phải là 100 chân của con kia, nghe kịp không? chính vì vậy cho nên để giải thoát là ta phải có một cái nhìn rốt ráo qua cái gì? qua bản thể.

Còn cái nhìn hiện tượng là luôn luôn có vấn đề. Quý vị nghe kịp không? cái nhìn qua cái hiện tượng, qua cái lớp vỏ bên ngoài, đó, đó, cử cái con điếm đậm, khiến cái con rùa đó, tới chiều không có ăn, rồi cử cái con nhiều chân đó, là con rít đó tới chiều cũng không có ăn, rồi còn cái con ốc sên, còn bú bình mà phải đi lấy vợ rồi đấy. Thế giới hiện tượng là như vậy.

Cho nên Đức Phật dạy mình phải sống Chánh Niệm và trí tuệ trong từng cái giây phút giao thừa để thấy rằng ta có sướng cách mấy thì cái sướng này sẽ bị thay thế bằng cái khổ. Ta có vui cách mấy thì cái vui này sẽ bị thay thế bằng cái buồn.

Ta có thiện cách mấy thì cái thiện này sẽ bị thay thế bằng cái ác. Ta có tốt mấy thì cái tốt sẽ bị thay thế bằng cái xấu. Ta luôn luôn... đời ta luôn luôn là một quá trình của những lần thay thế, của những lần giao thừa không tiếng pháo. OK về cúng giao thừa.